

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3959/2019
15.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, сви из ..., које заступа пуномоћник Оливера Маричић адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, кога заступа заједнички правобранилац Града Ваљева и Општине Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, ради исплате накнаде за одузето земљиште, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7046/17 од 20.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7046/17 од 20.05.2019. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7046/17 од 20.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1172/16 од 27.09.2017. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име накнаде за непокретности из које су тужиоци депосидирани изградњом улица ..., ... и ... на кп.бр. ..., ... и .../... КО ... исплати тужиоцима ДД и ЂЂ по 791.250,00 динара, а осталим тужиоцима по 395.625,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.09.2017. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.110.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.09.2017. године па до коначне исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 7046/17 од 20.05.2019. године у ставу првом изреке потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П 1172/16 од 27.09.2017. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцима ДД и ЂЂ исплати износ од по 712,125,00 динара а осталим тужиоцима по 356.062,50 динара са законском затезном каматом почев од 27.09.2017. године па до коначне исплате, и у ставу другом изреке и жалбу туженог у том делу одбио као неосновану.

Ставом другим преиначио је првостепену пресуду у делу става првог изреке тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужилаца ДД и ЋЋ преко износа од по 712.125,00 динара, односно за износе од по још 79.125,00 динара, а осталих тужилаца преко досуђеног износа од по 356.062,50 динара, односно за износе од по још 39.562,50 динара, са каматом по закону почев од 27.09.2017. године па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује и са позивом на члан 404. став 1. ЗПП због потребе разматрања правног питања од општег интереса као и правних питања у интересу равноправности грађана као и уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП нису испуњени, из разлога што у овом поступку није потребно уједначити судску праксу нити је потребно да се размотре правна питања од општег интереса односно правна питања у интересу равноправности грађана, имајући у виду да нижестепене пресуде садрже одлуке о тужбеном захтеву које су донете у складу са усаглашеном судском праксом и израженим правним ставом Врховног касационог суда по питању накнаде за фактичку експропријацију, земљишта у власништву тужилаца, ради привођења истих намени и њиховог коришћења као улице саобраћајне површине и улица у насељу намењене за одвијање свих видова саобраћаја и мировање возила, као и да је питање исплате ове врсте накнаде довољно разјашњено у судској пракси.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско правним спровоима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за фактички одузето земљиште поднета је суду 22.06.2016. године.

Како се у конкретном случају ради о имовинско правном спору који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора у односу на прво и друготужиоца од по 712.125,00 динара а у односу на остале тужиоце од по 356.062,50 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне

банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није дозвољена.

Из изложених разлога, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић